

OBSCUR, -A

(ups'kur, -ə)

Es diu d'allò que és incert, de manera que infon temor, inseguretats o desconfiança; desconegut, mal conegut o misteriós.

D'Ens hem venut l'ànima, s'ha dit...

«La novel·la de terror i heavy metal per excel·lència del nostre temps.»

Los Angeles Review of Books

«Una aventura frenètica fermament arrelada a la tradició pulp i de terror. La novel·la més fosca que Hendrix ha escrit mai deixarà els lectors amb ganes de llegir-ne més.»

Booklist

«Una història intensa i captivadora. La trama passa de zero a cent per hora en un obrir i tancar d'ulls, i després és impossible deixar de llegir.»

SEAN CURRY, *San Diego Union-Tribune*

«Impactant, terrorífica i enginyosa com poques. M'ha meravellat.»

Dread Central

«Una novel·la addictiva tant per als amants del heavy metal com per als fans del terror.»

Bloody Disgusting

«Hendrix és una llegenda del terror *indie*, i aquesta novel·la és una de les millors que ha escrit mai.»

Book Riot

«Una novel·la salvatge, divertida i veritablement terrorífica que, d'alguna manera, aconsegueix ser tendra a la vegada.»

Tor.com

«El talent de Hendrix per al terror ja és del tot irrefutable.»

Blog de ciència-ficció i fantasia de Barnes and Noble

«Una intriga pertorbadora i plena de música. Boníssima.»

CNET

ENS HEM VENUT L'ÀNIMA

ENS HEM VENUT L'ÀNIMA

Grady Hendrix

Traducció de Marta Armengol Royo

OBSCURA
e d i t o r i a l

Ens hem venut l'ànima

Títol original: *We Sold Our Souls*

© 2018, Grady Hendrix. Tots els drets reservats.

Publicat per primera vegada en llengua anglesa per Quirk Books (Filadèlfia, Pennsilvània). Els drets d'aquesta novel·la s'han negociat a través de l'agència literària Ute Körner, S.L.U. (Barcelona - www.uklitag.com)

© 2023, Obscura Editorial, S.L.

Avinguda d'Esplugues, 77. 08034 Barcelona

© 2023, Marta Armengol Royo, per la traducció

© 2023, David G. Vaquero, pel disseny de la coberta

Primera edició: juny de 2023

Composició de coberta: Marc Vilaplana

Correcció: Edgar Cotes i Argelich i Roser Vales i Abenzoa

Maquetació: Joana Macià Domingo

Tots els drets reservats. Gràcies per haver comprat una edició autoritzada d'aquesta obra. De conformitat amb les lleis de *copyright*, aquesta publicació no pot ser reproduïda ni distribuïda, ni totalment ni parcial, de la mateixa manera que en queden prohibits qualsevol tipus de reproducció i comunicació pública, sense el consentiment previ per escrit per part del titular o dels titulars. En cas de necessitar fotocopiar o escanejar un fragment d'aquesta obra, dirigiu-vos a CEDRO (Centre Espanyol de Drets Reprogràfics, <http://www.cedro.org>).

Printed in Spain – Impres a Espanya

ISBN: 978-84-126083-7-3

Dipòsit legal: B 3761-2023

Impres a Gràfiques Rey, S.L.

Carrer d'Albert Einstein, 54

08940 Cornellà de Llobregat

Barcelona

INDEX

<i>True as Steel</i>	11
<i>Welcome to Hell</i>	19
<i>Powerslave</i>	27
<i>Reign in Blood</i>	35
<i>Under the Blade</i>	47
<i>Appetite for Destruction</i>	53
<i>Destroyer</i>	67
<i>Awaken the Guardian</i>	77
<i>Holy Diver</i>	85
<i>From Enslavement to Obliteration</i>	95
<i>Countdown to Extinction</i>	107
<i>High'n'Dry</i>	115
<i>Theatre of Pain</i>	127
<i>Fighting the World</i>	137
<i>Destroy Erase Improve</i>	145
<i>Let's Rumble</i>	159
<i>Sleep's Holy Mountain</i>	171
<i>Stay Hungry</i>	183
<i>Don't Break the Oath</i>	197
<i>With Oden on Our Side</i>	209
<i>Twilight of the Gods</i>	217
<i>Master of Puppets</i>	225

<i>Into Glory Ride</i>	237
<i>Little Sparrow</i>	243
<i>Toxicity</i>	257
<i>In the Nightside Eclipse</i>	269
<i>Diary of a Madman</i>	281
<i>Devil is Fine</i>	293
<i>You Can't Stop Rock'n'Roll</i>	301
<i>El Troglodita</i>	313
<i>For Those About to Rock We Salute You</i>	333
Fënya Brüta	339

*True as Steel*¹

Al soterrani, encongada sobre la guitarra, la Kris intentava tocar el començament d'«Iron Man», de Black Sabbath. La mare l'havia apuntada a classes de guitarra amb un paio que el pare coneixia de la fàbrica, però després de sis setmanes de tocar «Quan les oques van al camp» amb una acústica de saldo, a la Kris li agafaven ganes de xisclar, de manera que es va amagar al parc quan se suposava que havia de ser a ca el senyor McNutt, es va embutxacar els cinquanta dòlars per les dues classes que es va saltar i, afegint-ho a tots els seus estalvis, es va comprar una Fender Musicmaster plena de rascades i un amplificador petat de Radio Shack a Empenyoraments Goldie per cent seixanta dòlars. I aleshores va explicar a la mare que el senyor McNutt havia intentat mirar-la mentre feia pipí i, per això, en lloc d'anar a classe, la Kris estava arrupida al soterrani glaçat, fracassant estrepitosament en tocar quintes.

Tenia els canells ossuts i febles. Les cordes del mi, el si i el sol li feien talls als dits. La Musicmaster li masegava les costelles quan s'hi recolzava. Va escanyar el coll de la guitarra i amb l'índex adolorit va prémer el la, amb el mig, el re i amb l'anular, el sol, i va fregar les cordes amb la pua. De sobte, de l'amplificador en va sortir el mateix so que sortia de l'amplificador

1. Warlock, 1986.

d'en Tony Iommi. El mateix acord que cent mil persones havien sentit a Filadèlfia era al soterrani amb ella.

Va tornar-lo a tocar. Era l'única cosa lluminosa en aquell soterrani tronat de finestres brutes i amb una sola bombeta de quaranta watts. Si la Kris pogués tocar prou acords com aquells en l'ordre correcte i sense aturar-se, podria allunyar-se de tot: de la neu bruta que mai no es fonia, dels armaris plens de roba de segona mà, de les classes de l'institut Independence, on sempre feia massa calor, de classes magistrals sobre el Congrés Continental i el comportament desitjable en una senyoreta i els perills d'ajuntar-se amb males companyies i el valor de x i com aïllar la y i el pretèrit plusquamperfet del verb «cantar» i el que simbolitza el guant de beisbol de Holden Caulfield i el que simbolitza la balena i el que simbolitza la llum verda i el que simbolitzen totes les coses al món perquè resultava que res era el que semblava i tot era una ensarronada.

Tot plegat era massa difícil. Comptar els trasts, aprendre's l'ordre de les cordes, intentar recordar quin dit anava a quina corda i en quin ordre, mirar del quadern als trasts i a la mà... Trigava una hora per cada acord. La Joan Jett ni tan sols es mirava els dits quan tocava «Do You Wanna Touch Me»; en Tommy Iommi sí que es mirava els dits, però els movia tan ràpid que semblaven fluids, res a veure amb la lentitud artrítica de la Kris. Feia que li piqués la pell, que se li engavanyés la cara, que li agafessin ganes d'estavellar la guitarra contra el terra fins a fer-la xixines.

Al soterrani hi feia tant de fred que semblava una nevera. L'alè se li condensava en un nuvolet visible. Les mans se li recargolaven com urpes. El fred emanava del terra de formigó i li glaçava la sang als peus. Sentia les lumbarcs com si les tingués plenes de sorra.

Allò era impossible.

L'aigua clapotejava a les canonades mentre la mare rentava els plats al pis de dalt, i la veu del pare s'escolava entre els tau-

lons del terra mentre recitava una llista inacabable de queixes. Uns cops salvatges i esmorteïts feien caure pols del sostre quan els seus germans saltaven pel sofà i es feien la guitza pel comandament del televisor. Va sentir que el pare cridava des de la cuina: «Ai, si em feu anar cap allà!». La casa era una gran muntanya negra sobre les espatlles de la Kris que li feia enfonsar la cara a terra.

La Kris va posar els dits al segon trast, va fregar les cordes i, mentre encara vibraven, sense aturar-se a pensar, va fer lliscar la mà fins al cinquè trast, va fregar les cordes dos cops i, a l'instant, va moure la mà fins al setè trast i va tocar la corda dos cops, i no s'aturava; li feia mal el canell, però el va arrossegar fins al desè, i després al dotzè, per seguir el ritme al riff que li ressonava al cap, el que havia sentit al segon disc de Sabbath una i altra vegada, el que tocava mentalment de camí a can McNutt, a classe d'àlgebra, sota l'edredó a la nit. El riff que deia que tots la subestimaven, que no sabien el que tenia a dins, que no sabien que podia destruir-los a tots.

I, de sobte, per un instant, «Iron Man» es va materialitzar al soterrani. Va tocar per a un públic de zero persones, però sonava exactament igual que al disc. La música vibrava a tots els àtoms del seu cos; si l'haguessin oberta en canal per mirar-se-la sota el microscopi, la Kris Pulaski tindria «Iron Man» ficada a dins fins a l'ADN.

El canell esquerre li palpitava, tenia els tous dels dits en carn viva, li feia mal l'esquena, se li havien congelat les puntes dels cabells i la mare mai no somreia i el pare li registrava l'habitació cada setmana i el seu germà gran volia deixar la universitat per allistar-se a l'exèrcit i el seu germà petit li robava les calces si no tancava la porta de l'habitació amb clau i tot plegat era massa difícil i tothom es reia d'ella.

Però allò sí que ho podia fer.

34 ANYS MÉS TARD

OIENT : ...no sou part de la solució, sou part del problema.

KEITH: Parles com un hippie, Chester.

OIENT: Jo dic les coses com són. Vosaltres esteu adormits. Els vostres amos de Texas us diuen què heu de posar. Per què no poseu música de veritat que parli del que passa al món?

CARLOS: Ens encanta la música que posem, Chester. Si a tu no t'agrada, posa't ràdio per satèl·lit.

OIENT: No us atreviu a posar Nervosa, o Sepultura, o Torture Squad. Sou massa [censurat] per posar Rage Against the Machine.

CARLOS: Quin temps hi fa, al soterrani de ta mare, metal·ler?

Emissora 96.1 ZZO, «Keith i Carlos de bon matí»
10 de maig de 2019

*Welcome to Hell*²

La Kris, abillada amb pantalons de vestir i una armilla blau marí, va veure des de darrere del taulell de recepció del Best Western de la sortida de l'autopista US-22 un home nu que creuava les portes automàtiques amb el penis flàccid pendulant. Tot i que tenia el cap tapat amb una funda de coixí, sabia perfectament qui era.

—Senyor Morrell —el va saludar—. Haurem de cobrar-li la funda per haver-li fet forats per als ulls.

—Que et follin, puta.

—Ara truco a la policia —va dir mentre agafava el telèfon.

—Jo no em dic Josh Morrell —va dir en Josh Morrell.

La Kris va marcar de memòria el número de comissaria.

En Josh Morrell es va inclinar per sobre del taulell i va clavar un cop a l'interruptor del telèfon per desconnectar la trucada. Va ser aleshores que la Kris es va adonar que eren les tres de la matinada i ella era l'única treballadora de guàrdia en un hotel mig buit al bell mig d'un pàrquing pràcticament desert amb un home nu que es tapava el cap amb una funda de coixí. Si no hagués estat una dona, li hauria semblat divertit i tot.

—A recepció hi ha càmeres, senyor Morrell —va dir la Kris amb una veu que cada cop se li feia més prima per més ferma que ella volgués sonar.

2. Venom, 1981.

—No em dic Josh Morrell —va repetir en Josh Morrell.

El tenia tan a prop que notava l'olor d'Old Spice i de cervesa *light*. Li veia els ulls que llampegaven a través dels forats que havia fet a la funda de coixí. La tela que li queia sobre la boca s'inflava i es desinflava a un ritme accelerat. La Kris sabia que qualsevol moviment que fes podia ser perillós, així que es va quedar congelada.

En Josh Morrell va fer un parell de passes enrere i va començar a pixar a doll mentre feia girar els malucs per assegurar-se que xopava bé tot el taulell de recepció. La pudor d'amoniac es va ficar als narius de la Kris mentre el raig d'orina picava contra la fusta amb un martelleig sord.

Temps era temps, la Kris Pulaski era capaç de dominar per la força sales plenes de gent. Temps era temps, entrava en edificis desconeguts en estats llunyans on l'única gent que coneixia era la que tenia al costat a l'escenari. S'havia plantat a davant de multituds que l'odiaven a Eugene, Oregon, a Bangor, Maine, a Marietta, Geòrgia i a Buckhannon, Virgínia Occidental, i s'havia posat a tocar la guitarra amb parsimònia a davant d'aquells borratxos esvalotats que clavaven trets a la furgoneta del grup, que els deixaven notes sota el parabrisa que deien coses com «Els marietes metal·lers tenen sida», que una vegada van llançar un bolquer ple de merda a l'escenari, que començaven batusses per tenir una excusa per trencar la cara sense pietat a qualsevol que vingués de més de cinquanta milles enllà.

La Kris s'havia plantat a davant d'aquells follaovelles guenyos amb cervell de mosquit que tenien cervesa barata a les venes i podien a alcohol dolent mentre esperava en silenci que la bateria arrenqués a tocar sense pressa el compàs d'entrada i construir el primer riff mentre el baix entrava, suau, al seu darrere i la segona guitarra la seguia abans de començar a cruspir-se el seu compàs i eixordar el personal amb el seu ritme d'arpegis violents fins que el primer *blast beat* brollava de la bateria i tots agafaven el ritme i es dedicaven a destruir la sala

sense pietat, atacant aquelles cares barbudes amb una muralla de so fins que començaven a moure el cap, a arronsar les espatlles, a moure les barbetes amunt i avall gairebé sense voler... fins que el que tenia menys control d'impulsos o més per demostrar empenya la persona que tenia al davant i la multitud al peu de l'escenari començava a sacsejar-se.

Els avalotadors, d'una calma agressiva, amb les samarretes negres de màniga llarga i els cabells llargs i foscos, els metal·lers entrats en anys amb armilles de batalla i barba, nanos blancs com la llet amb pinta d'estar a punt d'endur-se un fusell a l'escola que portaven penjat dels canells prims el braçalet que advertia que eren menors d'edat perquè no els venguessin alcohol... La Kris convertia aquells amargats en ballarins, els buscabregues en amants, els que li tiraven tomàquets en fans. Un vegà *straight-edge* li havia clavat un cop de puny a la boca, una bona colla de nanos li havia petonejat la punta de les Doc Martens i havia perdut el coneixement per un cop de bota d'un paio que s'havia llançat sobre el públic amb una tombarella des de l'escenari d'un Wally's. Havia fet saltar els del galliner com si fossin en un llit elàstic, amb els nanos fent pogo amb tanta força que feien ploure flocs de pintura als caps dels que eren a platea.

I d'allò havia passat a presenciar com en Josh Morrell es pixava al terra d'un Best Western a les tres de la matinada, amb massa por per fer-hi res. Quan va acabar, es va espolsar les últimes gotes de la titola tova, es va girar, es va tirar un pet humit estrepitós i va tornar a marxar per la porta automàtica.

Per costum, sense poder-ho evitar, la Kris li va amollar:

—Li desitgem una bona estada.

I aleshores es va esperar que les mans li deixessin de tremolar, va agafar el telèfon i va trucar a la policia.

Mitja hora més tard va aparèixer el seu germà. El va deixar passar a recepció, i ell es va aturar al davant del bassal d'orina sobre les rajoles de terracota.

—Ai, Kris, quin fàstic. Com no se t'ha acudit netejar-ho?

—És a l'habitació 211 —va dir la Kris.

—Deu estar dormint la mona —va respondre en Little Charles.

—He de posar l'esmorzar d'aquí a dues hores —va dir la Kris—. I tot ha de fer olor de pi abans la gent no es comenci a menjar els croissants.

—No penso posar una denúncia.

—Se m'ha pixat —va insistir la Kris—. Aquí en tens les proves. Et puc ensenyar la gravació de les càmeres.

En Little Charles ja ni tan sols es molestava a enfadar-se amb la Kris. Es limitava a tombar-li la truita.

—Sembles molt estressada —li va dir—. Que no fas allò de l'espelma i la flor com et va ensenyar la doctora Murchison? Inspira per olorar la flor, expira per apagar l'espelma. Vols que ho fem plegats?

—No estic estressada —va dir la Kris—. Estic empenyada.

—Noto que tens molta tensió a la mandíbula i al pit.

—Faré allò de l'espelma i la flor —va cedir la Kris— si t'encarregues d'aquest paio. Tornarà a fer-ho de seguida que marxis.

—No passa res, Kris —li va replicar en Little Charles amb el to de veu que feia servir sempre que tenia davant una dona disgustada—. Jo me n'encarrego. Queda't aquí i neteja tot això. Tot anirà bé, me'n vaig a parlar amb ell.

Una vegada, a Wichita, el propietari d'un local es va a negar a pagar al grup la seva part dels ingressos de taquilla. Va dir a la Kris que, si tant volia aquells dos-cents dòlars, podia mamar-li la polla. Tan bon punt el propietari es va girar, la Kris es va inclinar sobre la barra, va agafar la caixa amb els diners i va arrencar a córrer. L'Scottie ja tenia la furgoneta en marxa i van sortir del pàrquing esquitxant grava com si fossin a *The Dukes of Hazzard*.

Però havien passat vint-i-dos anys, i la Kris es va limitar a dir:

—Gràcies, Little Charles.

Va desaparèixer per la porta automàtica de vidre i la Kris el

va veure caminar per la vorera que portava a les habitacions i va olorar la flor i va apagar l'espelma cinc vegades i no va servir de res perquè la flor feia olor del pixum d'en Josh Morrell.

Durant onze anys, la Kris va tenir el poder d'anar a qualsevol lloc del món amb només agafar el telèfon. Trucava a locals a porta freda i els enviava demos i s'intercanviava horaris amb Corpse Orgy i Mjöltnir al cartell que compartien i enviava cartes als nanos que organitzaven els concerts. I aleshores es ficaven a la furgoneta, que tenia un compartiment secret per als micròfons i la regla de no posar-hi cap adhesiu del grup que van haver d'imposar després que els entressin a robar quatre vegades, i es dedicaven a recórrer els Estats Units fent concerts.

La Kris va sobreviure a mil tres-cents vint-i-sis concerts, i n'havia sortit de tots i cada un amb un brunzit a les orelles, els avantbraços adolorits, els cabells xops de suor i sang resseca sota les ungles. Havia tocat en concerts amb vuit mil persones i en concerts on coneixia pel nom tots i cada un dels espectadors del bar. Havia tocat unes quantes vegades a davant de cinc mil persones que havien vingut a veure Slayer.

Havia tocat en concerts humiliants, en concerts per fer el favor, en concerts per fotre, en concerts amb el pilot automàtic, en concerts d'aquells infinits on no paraven de tocar una cançó més i una més, l'última, va, concerts que s'acabaven en onze minuts perquè hi havia massa grups al cartell, concerts descontrolats, concerts en sales buides, concerts on el grup no importava una merda perquè tothom havia vingut només per la cervesa i concerts explosius l'única conclusió possible dels quals era cremar-ho tot, com en un funeral viking, en acabar. Havia tocat en concerts on no hi havia diferència entre l'escenari i el públic, amb nanos asseguts al darrere, al costat, enfilats a les tarimes, fent caure les cerveses que el grup deixava sobre els amplificadors. Havia tocat en concerts des d'un escenari altíssim sobre barricades d'acer que servien per contenir una multitud enfervorida.

Ara tenia quaranta-set anys i li feien mal els genolls quan

pujava escales, i tenia l'espatlla dreta constantment adolorida, i acufens a l'orella esquerra i, durant els darrers sis anys, la recepció de l'hotel havia estat el seu refugi passada la mitjanit. Allà no sonava el telèfon per oferir-li serveis de consolidació de deute i ningú no coneixia el seu cognom. Havia acabat allà perquè ningú no volia saber res del seu grup, perquè mai no va signar aquell contracte milionari, perquè les vendes mai no van arribar a gran cosa, perquè va estar ben a prop de l'èxit; l'havia tingut a tocar, però s'havia quedat amb les mans buides. Aquella era l'última feina que havia pogut aconseguir, i només gràcies a en Little Charles, i probablement no n'hi hauria cap altra si la perdia, així que se'n va anar a buscar la baieta de pal, va omplir una galleda i va netejar el pixum d'en Josh Morrell.

Es van obrir les portes i en Little Charles va tornar a la recepció amb un polze enganxat al cinturó carregat de coses. La Kris va ficar la baieta a la galleda i la va escórrer per fer-la vomitar aigua gris.

—¿Has vist el que ha fet a la funda del coixí? —li va preguntar la Kris.

—Diu que no ha estat ell —va respondre en Little Charles.

—I l'has deixat allà?

—Si me l'emporto, no faré cap bé a ningú —va dir en Little Charles—. Serà la teva paraula contra la seva.

—Estic netejant la seva pixada —va dir la Kris—. És més que la meva paraula.

—Li he dit que si passava qualsevol cosa i jo havia de tornar, ell i jo tindriem un problema.

—Jo ja el tinc, el problema —va dir la Kris—. Deu estar vigilant el pàrquing per venir aquí a cagar-se tan bon punt et vegi marxar.

—Li he clavat un ensurt —va dir en Little Charles—. I aquesta nit no faré res més. Cas tancat.

Va tornar cap a la porta, que es va obrir amb un xiuxiueig, i va triar l'instant dramàtic abans de fer mutis per dir:

—He venut la casa de la mare. Hauràs de marxar d'aquí a un mes i mig.

La Kris el va veure ficar-se al cotxe i deixar el pàrquing camí de l'autopista.

Va tancar tan fort els punys que els tendons li van grunyar. Es va clavar les ungles als palmells fins a fer-se sang. Durant onze anys, la Kris i Fënya Brüta s'havien enfrontat al món, i després d'això ella es va enfrontar al món tota sola deu anys més. Van sobreviure a la mort del metal i van superar l'etapa grunge sense fer ni una sola versió de «Smells Like Teen Spirit» i ella sentia que anaven cap a algun lloc, però la música s'havia acabat, i els diners també, i d'aquí a un mes i mig es quedaria sense casa. Era tot el que li quedava, o sigui que va alçar la baqueta xopa, la va deixar caure a terra i va continuar netejant la pissada d'en Josh Morrell.

MARK METAL: En una dècada hem anat perdent un local emblemàtic rere l'altre: el Croc Rock, l'American Music Hall, Wally's i, des del passat diumenge, hem d'afegir una nova baixa a la llista després de l'incendi del Gurner's Sporting House. Un bar amb l'escenari més petit i la cervesa més calenta de l'estat on els grups locals com ara Fënya Brüta i Powerhole van tocar els seus primers concerts, cosa que li va concedir un estatus gairebé legendari. El propietari, en Bobby Dali, va tancar el local al setembre per fer millores al sistema de so i als lavabos —totes dues coses feien fàstic—, però es va penjar fa sis setmanes i, a les tres de la matinada de diumenge, un incendi elèctric va cremar l'Sporting House fins als fonaments abans no hi arribés un sol bomber...

Emissora 90.3 WXLV, «El xou de Mark Metal»

11 de desembre, 2013